

ЧОМУ ПОТРІБЕН РОСІЯНАМ МАВЗОЛЕЙ ВОЖДЯ?⁴

Нещодавно під час інтерв'ю регіональному кореспонденту польського радіо я мало не довів його до «гикавки», шокувавши своїм висловлюванням. Я сказав: мрію і навіть переконаний, що після завершення триваючої поки що тільки на українських теренах Третьої світової війни українець на залишках мавзолею напише: «Руїнами Кремля удовлетворен!»

Для того, щоб польські брати не вважали, що перед інтерв'ю український професор «трохи забив голову» об кант дверей, довелося зробити деякий історичний екскурс.

Аргумент перший. Існує думка (вона достатньо поширена в нас), що не потрібно «знищити» символи попередньої епохи. Історію не переробити (хіба що переписати, тим паче, що її писали не ми, і вона наскрізь брехлива), тому-то й продовжували стояти в нас Леніни, Орджонікідзе, Косіори та їм подібні, а найбільш завзяті «товарищи» примудрилися ще й поставити нових Сталіних, Катерин, Потьомкіних та інших катів нашого народу. Фаховий історик знає, що римські імператори винищували скульптури своїх попередників і натомість ставили свої. Очевидно, тому майже не збереглися закарбовані в карарському мarmorі їхні «фізії», а естети мають можливість любитися фігурами Давида, Аполлона, Дискобола та інших м'язистих представників тих далеких епох. Не менш цікавими для сучасників є матеріальні пам'ятки античності (Колізей тощо), що в напівзруйнованому вигляді дійшли до нас. Так ставити чи не ставити, руйнувати чи зберігати? Може, камінь усе стерпить?

Аргумент другий. Невже Москва така нездоланна? Ні! Пригадайте... Після того як династія Рюриковичів наказала «довго жити»

(царевич Димитрій так грався ножем, що «сам заколов себе»), на московський престол примірівся представник далекої бокової її гілки – королевич Владислав. Він розташувався в таборі в Тушино... І, нарешті, домчали на підмогу запорожці на чолі із Сагайдачним. Одним махом переметнулися через стіни Кремля і впустили поляків. Ото погуляли...

Пригадаймо й тупуватого Наполеона, що після розгрому росіян у битві при Бородіно три доби вдивлявся в обриси Москви в очікуванні символічних ключів від неї. Дочекався, поки все вигоріло, і тільки тоді вступив у спустошене місто... До речі, росіяни люблять Бонапарта, адже з тими, хто дав їм у «пику», вони рахуються...

Аргумент третій. Свого часу більшовики під лозунгом: «Весь мир насилья мы разрушим! Кто был никем – тот станет всем!» гепнули об землю все, що нагадувало їм про династію Романових. Попутно пройшлися будівлями храмів, а вже потім взялися за населення. Хоча ні, населення вони звели лобами одне проти одного ще з перших днів свого правління. Характерно, що, скидаючи пам'ятники, вони не руйнували постаменти. Адже згодом на них ставили своїх ідолів. Так, у Херсоні князь «П» поступився місцем Карлі Марлі (К. Марксу). Правда, коли в перші роки незалежності той відправився «на рестаурацію», то з третьої спроби Вові Сальдо (тодішньому меру-регіоналу) і «содоварищам» (свої «нетлінні» імена вони не забули нашкрябати на постаменті) вдалося втулити туди відродженого з попелу князя. Мовляв, знай наших! Тут доречно задатися питанням: «Чи потрібно нам знати і пам'ятати про минуле?» Звичайно так! А, чи потрібно втрущувати з нафталіну і ставити як нагаду-

⁴ Уточнено й доповнено 24.02.2015

вання страшних «привидів» минулого? Очевидно, якщо ми (чи наші вчорашні або теперішні поводири) бажаємо щоденно нагадувати собі, що ми «моголи»... «моголи» – то так! Тому й зіп'ялися на ноги в Херсоні – князь, а в Одесі – його повелителька і подружка по «постільних» втіхах. Відповідно, напрошується висновок, що там, де не все в порядку в наших головах, там стоять німі нагадування про наш діагноз...

Кажуть, що найкращий лікар – час. Додам від себе: і події, що наповнюють його. Мені й не вірилося, що стану свідком того, як херсонці гепнуть об землю вождя та його «Іскру». Спасибі «москалям» – допомогли прозріти городянам (громадянам). Ще в кожного в пам'яті як зовсім недавно «інтелектуали» з параноїдальною настирливістю носилися з проблемою, яку б то придумати «національну ідею», щоб усі українці ухопилися за неї і дружніми колонами понеслися вперед до світлого майбутнього. «Московський цар» на ймення Путлер, допоміг сформулювати нам її: «Не пхайтеся до нас зі своєю імперією, бо в нас є Україна – вона в нас одна-єдина, на всіх одна-єдина!» Звичайно, знайдуться (і вже знайшлися) ті, кому з нами не по дорозі. Тут немає нічого трагічного – відвертим ворогам (кривавим м'ясникам) – в'язниця або куля на полі бою, а решті скинемося на дорогу («чемодан – вокзал – Россия»). Хай «дядя Вова» буде з ними «русский мир» в – благо є в розпорядженні величезні неосвоєні терени федерації. Українцям нікуди подітися незалежно від національної приналежності – це наша рідна з діда-прадіда земля.

По-четверте. Імперія зла (як би вона не називалася офіційно) стала винуватцем трьох світових воєн. Очевидно, настав той час, коли за скалічені долі й тіла необхідно відповісти – заплатити людству по рахунках. Окрім того, є логіка історичного процесу. Перша світова війна мала своїм наслідком крах Пруської, Австро-Угорської, Османської та Російської імперій. Наслідком Другої світової війни став початок розвалу колоніаль-

ної системи (Китай, Індія і так далі). Розвал радянської імперії не позбавив молоді незалежні держави й навіть країни колишнього соціалістичного табору від колоніальної залежності з боку Росії, очолюваної кремлівськими злобними карликами. Що характерно, нащадки Священної Римської імперії, Візантії, Османської, Австро-Угорської імперій і навіть розплющеного Третього Рейху, позбувшись імперських комплексів, торують свій гідний шлях на полі світової історії.

Очевидно, долею було накреслено Україні стати ареною де вершилися всі фундаментальні зрушення під час світових катаклізмів ХХ і ХХІ століть. Та непомірно висока ціна, яку платив і продовжує платити наш народ за світовий цивілізаційний поступ, дає мені підставу мріяти і навіть стверджувати: українець «допоможе» задурманеному російському народу позбутися привидів минулого й поглянути на світ не через екран путінського зомбоящика. Адже «ми єсть народ, якого правди сила ніким звойована ще не була!»

Слава Україні!

Є. Сінкевич
24.02.2015

*«Любов к Отчизні де героїнь
Там сила вража не устоїть
Там дух сильніший од гармат»*

Доброго дня, дорогий Микола Іванович!

Направляючи на твоє прохання письмову інформацію стосовно моєї «волонтерської» діяльності, а також про те, що мене на це «сподвигло», хочу зробити декілька пояснень.

Я не вважаю себе волонтером і не реєструюся як такий. Звичайно, я намагаюся не бути невдячною «свиною», тому без вагань прийняв вручену керівництвом в/ч 1495 медаль № 0078 «За гідність та патріотизм». Мати статус волонтера – не на часі у зв'язку з прийняттям ще попередньою Верховною Радою (зрадою) закону, яким волонтерів прирівняли до учасників АТО. Я ще тоді писав, що не всі справжні учасники АТО в кінцевому

результаті отримують такий статус. Однак (як у випадку з чорнобильцями) будемо мати тисячі таких учасників, що отримують статус під личиною волонтерського руху. Такі приклади ми з тобою вже можемо навести. У моєму розумінні претендувати на статус можуть тільки ті волонтери, що зазнали поранень у зоні бойових дій, або сім'ї тих, хто там загинув. Крапка!

Як правило, історики після відповідних подій здійснюють їх аналіз і дають певні визначення чи роблять узагальнення. Ти знаєш, що ще в березні минулого року події, пов'язані зі вторгненням до Криму я кваліфікував як початок Третьої світової війни, яка триватиме ще довго. На жаль, третя поспіль світова завірюха знову розгортається на наших українських теренах. Усі ці катаклізми планувалися в ключовому центрі зла – Московії. Спрогнозувати третій «надрив» було нескладно – ще в день підписання Будапештського меморандуму. Упродовж свого життя я не раз мав можливість переконатися (може мені так не щастило?), що хлібосольні (водконаливаючі) росіяни на теренах федерації – це зловбий, людиноненависницький народ (не важливо хто це: п'янений тракторист із російської глибинки чи з виду інтелігентний професор). Цей «популіс» ненавидить українців тому, що вони «хохли», не тих обирають і не туди йдуть; ненавидить поляків тому, що вони «пшеки», не тих підтримують та ще їх Владислав посмів за допомогою упосліджених «хохлів» вдертися до Кремля; ненавидить американців тому, що вони «імперіалісти» і так далі. Шовіністичне нутро російського ватника (за рідкісним винятком зацькованої опозиції) бачить навколо виключно ворогів на кордонах. Вони вважають, що краще знають, як ми маємо жити. У силу нездатності (продажності?) українського політичного істеблшменту перейматися долею власного народу (холуї звикли служити Мокві та дбати про власні інтереси) для мене не було (і не є) питанням вибору, із ким я.

Я звик працювати в команді, але чомусь достатньо часто (можливо, настільки невправ-

ний) не здатен «іти в ногу» з керівництвом. Тому замість того, аби «притиснути вушка до підлоги», я постійно критикував режим Януковича і не тільки. Ти, Миколо, не гірше за мене знаєш, що в Україні збереглася (принаймні зберігалася) стара КГБешницька схема збирання інформації – у кожній студентській групі (і не тільки) є, як мінімум, один «стукач». При цьому за аналогічною схемою працювала (працює?) і міліція. Тому мої «не зовсім приємні висловлювання» та прогнози, думаю, дійшли до тих, кому потрібно. Ти в курсі, що 28 листопада 2013 року «мужичок коса сажень в плечах» із припасеною цеглиною обабіч місця моєї роботи вже чекав мене, аби привітатися. У райвідділі в черговий раз переконався, що ми маємо справу не із захисниками правопорядку, а з психологічно залежними від пропаганди сусідів людьми, які (як і в 2004 році) вірять, що всі, хто за демократію – перебувають на утриманні США. Події на Майдані зайвий раз показали, із ким «менти» (принаймні, їхня більшість). Я через своїх друзів-науковців у Києві (Д. Буріма і О. Мавріна) намагався регулярно підтримувати матеріально протестувальників. Так склалося, що 18 січня 2014 року пізно ввечері був декілька годин на Майдані. Перед тим бачив, як до Києва стягуються чергові підрозділи внутрішніх військ. Ти, очевидно, пам'ятаєш, що на Водохрещу влада почала активно поливати народ водою і причащати пластиковими кулями з болтами – розпочали розгін Майдану. У січні, напередодні тих подій, я отримав інформацію від одного зі студентів, що потягами (зокрема, Москва – Миколаїв) до Миколаєва і Херсона прибувають спецзівці РФ, а під прикриттям СБУ ввозиться зброя і вибухівка. Прибулі особи розміщувалися на приналежних російському капіталу заводах або готелях (без вивіски), винаймали квартири навпроти військових частин тощо. Вони згодом координували дії «тітушок» і комуністичних «бабушок» під час штурму адміністрацій чи розгону місцевих Майданів, організовували блокаду військових частин, погрожували активістам.

Розстріл Майдану я сприйняв як особисту трагедію і відчував певну вину перед загиблими. Мені видавалося, що моя пасивність на місцевому рівні зумовила такий плин подій. Можливо, тому, коли ще всі членів продовжували стояти на площах наших міст і скверів (Ленінопад розпочався через декілька днів), я марно намагався переконати нашого ректора «тихо-мирно» демонтувати у вихідні дні це опудало на внутрішньому дворі університету. Маючи досвід (1988 року) перейменування Харківського державного університету імені О. Горького на В. Каразіна та перейменування університетських аудиторій, я марно намагався провести ампутацію Ілліча на теренах університету. Зчинився балаган і не більше.

Тому коли розпочалося вторгнення в Крим, яке я на перших порах назвав «дивною війною», зважаючи на поведінку київської влади, зрозумів, що маю розраховувати перш за все на себе. Надіславши чималі суми із власних заощаджень на рахунки д-ра іст. наук Данила Яневського (йому я довіряю, він відкрив картку в Приватбанку для генерала Лопати, який, безсумнівно, порядна людина) та на інші рахунки, я второпав, що маю діяти більш активно. Щоб мої близькі мене не відрадили, нікому нічого не казав – спакував своє авто і поїхав на Крим.

Від села Тарасівка до Армянська не зустрів жодного автомобіля в обох напрямках. Було трохи моторошно (адже знав про російських диверсантів і не виключав їхньої появи на дорозі). На адміністративному кордоні Херсонської області побачив наших військових, які нашвидкуруч розгортали табір. Одне з авто було з миколаївською реєстрацією (решта – військова техніка). Моя поява викликала настороженість. Для контактів зі мною направили, як згодом виявилось, майора Богдана Валерійовича С. Розвантаживши свій автомобіль (намети, спальники, карімат, продукти), я з'ясував, що ще конче необхідне військовим. Наступного дня все було придбано й доставлено. Тільки тоді розповів близьким, де пропадав і чому очікувати придбання запланованих сім'єю речей у поточному місяці не слід.

Із другої половини березня шляхом розсилки електронною поштою звернення кинув клич усім знайомим в Україні та поза її межами допомогти в придбанні необхідного спорядження нашим військовим. І тепер не про все побачене й почуте можу розповісти. Я оперативно збирав (як правило, упродовж тижня) кошти і на ринку або через Інтернет (на це йшов ще тиждень) закупував усе необхідне. У напрямку Криму здійснив упродовж року 7 поїздок. Решта поставок здійснювалася адресно через військову комендатуру Миколаївського гарнізону або Нову пошту (на Харків чи Краматорськ). Обов'язково фотграфував придбані речі, чеки, робив письмовий фінансовий звіт і фото військових із переданим придбанням (або військові самі мені надсилали такі фото). Відзвітувавшись за придбання, займався подальшим збором коштів. Знаю, що світові війни не закінчуються через пару місяців і навіть років. На жаль, не додумався робити зведену таблицю зібраних коштів і витрат. Орієнтовно мною зібрано і, відповідно, витрачено за рік близько 80 тис. гривень. Серед найбільш знакових придбань: намети, спальники, бінокль, оптичні приціли, коліматорні приціли, тактичні ліхтарі (понад десяток), тактичні рукавички, тактичні окуляри, тактичні маски, дві бензопили, два акумулятори, літній душ, сокира, 17 пар черевиків, підсумки для гранат, маскувальні комбінезони й маски, медикаменти; Celox (спасибі польським друзям – придбано на 2 тис. доларів; за цей препарат міг закриміти до в'язниці за контрабанду, як повертався втретє з Польщі, на мене вже чекали, але препарату при мені не було). Ведучи мову про вищезазначені витрати, я не маю на увазі кошти, зібрані колективом університету та студентами на ремонт двох БТРів морських котиків з Очакова (маю подякувати ректору Л. Клименку, що підтримав мою та професора Горлачука ініціативу), а також кошти, спрямовані на підтримку підрозділу викладача Дніпропетровського національного університету Репана (я навіть не знаю імені цієї мужньої людини – його було поранено, ми відгукнулися на за-

клик професора О. Нікелева і допомогли коштами в придбанні тепловізора). Надали ми також допомогу (4 тис. гривень) на лікування в Миколаївському госпіталі МВС важкопораненому в зоні АТО міліціонеру з Нової Одеси (принагідно добрим словом згадую О. Ляховець і В. Горлачука).

Миколо! Події минулого року були черговою перевіркою мене «на вшивість» (попередню проходив у 2004 році, наслідком якої є моє перебування на роботі не в Херсоні, а в Миколаєві – може, зараз теж потрібно буде пакувати валізу?). На жаль, це випробування (у моїй системі координат) не пройшли деякі «друзі» та «колеги». Шкода! Тут, як ти розумієш, справа не в надісланих сумах. У людей різні матеріальні можливості, сімейні обставини, рівень самопожертви... Є конкретні колеги, які регулярно надсилають значні й далеко не зайві для них суми. Для мене і нас факт надсилання 10 чи 50 гривень не менш значущий. Адже ця людина – по наш бік барикади. Важливим є і сам факт моральної підтримки чи інформація про участь або розгортання аналогічної діяльності в себе в регіоні. Знаю про твою таку діяльність. На Сході, Заході, Півдні та Півночі ми не одні – нас легіони. Цей іспит пройшла більшість мого інтелектуального оточення в широкому розумінні цього слова. Окрім українців, яким я щоразу публічно дякував у поширених звітах, маю ще раз вклонитися Н. Мерфі (США); Р. Дрозду, А. Гоцловському, Р. Жереліку, Б. Гальчаку, С. Степеню, Я. Мокляку, М. Буйко та іншим колегам (Республіка Польща)...

«Республіка Новоросссія» з її «руссссским миром», про які так довго вішував Путлер, не відбулася. У цьому внесок, Миколо, наш із тобою і таких, як ми, небайдужих до нашої держави людей. «Хоть и не красавица, но она мне нравится». Слава Україні!

09.03.2015

Відкритий лист моєму правдивому товаришу д-ру іст. наук, професору Миколі Івановичу Михайлуці

PS. Час від часу в мене деякі «громадяне» допитуються: «Чи не збираюся, зважаючи на ситуацію, «звалити» на ПМЖ до Польщі?» Відповідаю: «Після України не знаю кращої країни, ніж Польща. Але «кивати п'ятами» в тому напрямку не планую. Не дождеться товарищи».

* * *

Велике ДЯКУЮ тобі, ДРУЖЕ, і за те, що Ти робиш, і за Твою ПОЗИЦІЮ! Дякую, що ця сповідь (хоч і, зрозуміло, в урізаному варіанті) на майбутнє стане історичним джерелом, яке, як і інші факти допомоги чесних українців фронтові в ім'я Волі України та її права на вільний вибір, на право бути європейською нацією (хоча в мене ніколи не було сумніву, що здавна ми такими й були!), увійде в мій архів і буде задіяна в історіописанні сучасних подій, волелюбної боротьби українців у підступній війні, нав'язаній путінською Росією. Дякую тобі за дозвіл на оприлюднення деяких матеріалів цього листа. Не переживай, усе буде дуже коректно! Обнімаю, хай тобі твій труд повернеться Добром і Здоров'ям! Наснаги тобі.

З повагою, М. Михайлуца.

* * *

Дорогий Миколо!

Я вже давно втратив страх. Тому можеш у повній мірі використовувати текст так, як вважаєш за потрібне. Є. С.

* * *

Шановні розпорядники сайту Yandex.ua!

Прочитав серед ваших новин, що на сьогодні йде прощання з Бузиною. Я зараз заплачу! Невже цей «засранець», що денно й нічно паплюжив Україну, більше вартий, ніж ті тисячі героїв, з якими прощалися й прощаються рідні та друзі, просто свідомі громадяни нашої країни? Давайте щодня й щогодини писати й про них. Вони віддали

життя в тому числі й за Вас, щоб Вам солодко жилося. Є. Сінкевич.

19.04.2015

* * *

Шановна адміністрація сайту «МЕТА»!

Серед Ваших новин прочитав інформацію про передачу ЛНР українській стороні тіл загиблих під Дебальцевим українських воїнів. Я не зовсім зрозумів, про які такі ЛНР і ДНР у Вас постійно йдеться? Я не знаю таких утворень. Чув про Лугандон, де тимчасово правлять російські фашисти і всіляка наволоч. Чи Ви відпрацьовуєте кремлівську «похльобку», привчаючи українців до думки про можливість існування ЛНР і ДНР?

19.04.2015

Шановний Євгене!

Дякуємо Вам за небайдуже ставлення до роботи нашого сервісу. Наш проект Мета-Новини – це агрегатор новин. Ми не пишемо статті самі, ми лише розміщуємо посилання та невеликі анотації новинних статей, опублікованих нашими партнерами. На жаль, навіть із перевірених джерел іноді надходять досить дивні, неперевірені й навіть відверто неправдиві статті. Ми намагаємося, зі свого боку, виключати подібне, але встежити абсолютно за всіма не в змозі.

Будемо вдячні за вказівку на конкретні статті. Дякуємо.

* * *

Дорогі колеги!

Більше ніж півроку не викладав своїх роздумів. Справа не в депресії чи розчаруванні... Усе очікувано. Очільники, вскочивши на підніжку «майданівського бульдозера», що стрімко мчить по Хрещатику – Грушевського – Банковій – Інститутській, діють прогнозовано, адже в теперішньої «опозиції» на «опозицію» вчорашню, очевидно, щось припасено! Тому й дають дременути Собачникам, Ключкутним та їм подібним. В'язниці припасені для вчорашніх революціонерів, адже революція має ковтнути своїх «чад», тим паче, коли вони поводяться негідно. Що в сухому залишку залишається масам, які не хочуть жити по-старому? Зеленка (спасибі регіоналам навчили), свиняча кров (о, це новий тренд), сміттєві баки, Мукачево, бульдозери в Одесі чи пропускні пункти на Херсонщині?.. Щось не видно оперативності генпрокуратури. І досі не пред'явлено підозри президенту-втікачу за порушення Конституції, коли підписав продовження оренди ЧФ федерації в Севастополі, а також депутатам кнопкодавам, що парафували цю угоду. Ой, щось таке непристойне на язик мені проситься...

22.09.2015